

РЕШЕНИЕ

№ 1371

гр. София, 24.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 64 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВА П. ИЛЕВА

при участието на секретаря ПЕТЯ ЦВ. СЛАВОВА
като разглежда докладваното от МИРОСЛАВА П. ИЛЕВА Гражданско дело № 20221110135236 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.422 ГПК.

„Топлофикация София“ ЕАД е предявило иски по чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.150, ал.1 ЗЕ и чл.86, ал.1 ЗЗД срещу И. Д. С. (починал в хода на производството и заместен от наследницата си по закон Е. И. С.) за сумата от 2401,56 лева – цена за доставена топлинна енергия до имот на адрес : гр. София, ж.к. „К***“, бл.*, ет.8, ап.34 за периода м.05.2018г. – м.04.2020г., вкл., ведно със законната лихва от 02.12.2021г. (дата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение) до окончателното плащане, за сумата от 396,65 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху последната главница за периода 15.09.2019г. – 27.10.2021г., за сумата от 21,52 лева – възнаграждение за услуга дялово разпределение за периода м.07.2019г. – м.04.2020г., вкл., ведно със законната лихва от 02.12.2021г. (дата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение) до окончателното плащане и за сумата от 3,83 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху последната главница за периода 31.08.2019г. – 27.10.2021г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. № 68993/2021г. на СРС, 64 – ти състав.

Ищецът твърди, че ответникът е клиент на доставена топлинна енергия за посочения имот и период. Продажбата на топлинна енергия от ищеца на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществявала при публично известни Общи условия. Разпределението на топлинна енергия в сградата - етажна собственост, в която се намирал процесният имот, ставало по системата на дялово разпределение, извършвано за процесния период от „ПМУ Инженеринг“ ООД. Консумираната топлинна енергия се заплащала на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и изравнителни сметки след отчитане показанията на измервателните уреди. Било налице неизпълнение на задължения съгласно предвидените в ОУ срокове за плащане на цена за доставена топлинна енергия и задължения за извършено дялово разпределение.

Ответницата Е. И. С. (конституирана на мястото на починалия в хода на производството първоначален ответник И. С.) е подала отговор на исквата молба в срока по чл.131 ГПК, с който оспорва исковете. Оспорва иска за цена за доставена топлинна енергия с довод, че е недоказано доставеното в имота количество топлинна енергия. Позовава се на изтекла тригодишна погасителна давност спрямо част от претендираната главница и от претендираната лихва.

Третото лице – помагач на страната на ищеца – „ПМУ Инженеринг“ ООД, не е взело становище по предявените иски.

Софийски районен съд, като взе предвид предявените искове, възраженията срещу тях и доказателствата по делото, намира следното:

По исковете за цена за доставена топлинна енергия и за иска за обезщетение за забава в размер на законната лихва върху посочената главница :

Страните не спорят, а и от събраните доказателства (нотариален акт за собственост върху жилище, дадено като обезщетение срещу отчужден недвижим имот за мероприятия по ЗТСУ № 96, том IV, нот.д. № 796 от 1990г.) се установява, че през процесния имот собственик на имота е бил първоначалният ответник – И. Д. С.. От това следва, че през процесния период първоначалният ответник има качеството на клиент на ТЕ за битови нужди - арг. чл.153, ал.1 ЗЕ и § 1, т.2а от ДР на ЗЕ. При това ищецът и първоначалният ответник И. С. през процесния период са били обвързани от облигационно правоотношение с източник договор за продажба на топлинна енергия, която се извършва при публично известни Общи условия на топлопреносното предприятие за продажба на топлинна енергия за битови нужди - чл.150, ал.1 ЗЕ, като през процесния период са действали Общи условия, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016г. на КЕВР.

Не е спорно, а и от приетото заключение по съдебно – техническа експертиза, се установява, че в сградата - етажна собственост, в която се намира имотът, разпределението на топлинна енергия става по системата на дялово разпределение съгласно чл.139 ал.1 ЗЕ, което за процесния период е извършвано от третото лице - помагач. Установява се още, че консумираната топлинна енергия е заплащана чрез месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска в края на отоплителния сезон - чл.155, ал.1, т.2 ЗЕ. Месечната дължима сума за топлинна енергия се формира от ищеца - продавач на топлинна енергия, въз основа на прогнозен дял (съответния дял за имота от консумираната топлинна енергия през предходния отчетен период). След отчет на средствата за дялово разпределение търговецът, който извършва дяловото разпределение, изготвя изравнителна сметка, която отчита разликата между прогнозното и действително потребеното количество топлоенергия и продавачът изготвя фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Така за съответния отчетен период се отчита реално доставеното количество топлинна енергия и съобразно начислените до този момент суми по прогнозна консумация се определя сума за доплащане или сума за възстановяване на купувача - клаузата на чл.32 от ОУ, действали през процесния период.

Според заключението на вещото лице стойността на реално потребеното количество топлоенергия в имота през процесния период възлиза на сумата от 2427,09 лева, формирана като разлика между фактурираните задължения за периода по прогнозна консумация в размер на 2592,23 лева и резултатът от изравнителните сметки за периода, който е сума за възстановяване в размер на 165,14 лева. Вещото лице е посочило, че през процесния период е начислявана топлинна енергия (ТЕ) за отопление на имот по реален отчет на показанията на измервателни уреди, монтирани на 3 бр. радиатори в имота, както и ТЕ, отдадена от 1 бр. щранг лира в помещението баня, на която липсва възможност за монтаж на измервателно устройство и чиято отдадена ТЕ се определя по изчислителен път. За процесния период е начислявана и топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, в съответствие с нормативната уредба в областта на енергетиката. Начислявана е и ТЕ за битови горещо водоснабдяване въз основа на показанията на 1 бр. технически изправен и сертифициран водомер за топла вода.

В приетото като доказателство съобщение към фактура № *****/31.07.2019г. е отбелязано плащане на сумата от 46,68 лева. Други плащания не се твърдят и не се установяват. При това съдът приема, че неплатеното задължение за доставена топлинна енергия възлиза на сумата от 2380,41 лева.

През процесния период са действали Общи условия, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016г. на КЕВР, съгласно които клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия, определени по прогнозна консумация в 45 – дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят – чл.33, ал.1 ОУ, като след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки топлопреносното предприятие издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите, определени по прогнозна

консумация, и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки - (чл.32, ал.3 ОУ), които задължения клиентът е длъжен да заплати в срок от 45 дни от периода, за който се отнасят (чл.33, ал.2 ОУ). Само ако последните задължения не са платени в определения срок – 45 дни от срока, за който се отнасят, тогава клиентът дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва – чл.33, ал.4 ОУ.

От горното следва, че топлопреносното предприятие не начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължения, определени по прогнозна консумация за периода, в който са действали Общи условия, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016г. на КЕВР.

Предвид обстоятелството, че общата фактура за всеки отчетен период през процесния период е издадена на 31 – ви юли за съответната година след приключване на отоплителния сезон, то за процесния период клиентът на ТЕ е изпаднал в забава за плащане на задълженията за цена за топлинна енергия. Определен на основание чл.162 ГПК, размерът на обезщетението за забава в размер на законната лихва през процесния период върху неплатената главница възлиза на сумата от 390,72 лева.

По възражението за погасителна давност :

Задълженията за заплащане за цената на потребена топлоенергия са периодични плащания по смисъла на чл.111, б. “в” ЗЗД, поради което по отношение на тях е приложим тригодишният давностен срок (в този смисъл Тълкувателно решение № 3/2011г. по тълк.д.№ 3/2011г., ОСГТК на ВКС). Давността започва да тече от настъпване на изискуемостта на вземането – чл.114, ал.1 ЗЗД, а ако е уговорено, че вземането става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало – чл.114, ал.2 ЗЗД. За процесния период са действали Общи условия, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016г. на КЕВР, и съгласно уговорения срок за плащане на задълженията, следва, че изискуемостта на вземането за цена за топлинна енергия възниква след изтичане на 45 дни, считано от края на месеца, за който се отнася плащането, от който момент започва да тече и погасителната давност – арг. чл.114, ал.1 ЗЗД.

Следва да се отбележи, че издаването на фактура по чл.32, ал.3 ОУ за целия отчетен период, в която се отразява окончателният размер на дължимите през отчетния период суми въз основа на прилаганата система на плащане - чл.155, ал.1, т.2 ЗЕ, няма отношение към началния момент на погасителната давност, защото е уговорено цената за доставка на ТЕ да се дължи месечно - чл.32 ОУ, а не за отчетен период.

Делото е заведено с подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на 02.12.2021г. (арг. чл.422, ал.1 ГПК), поради което погасени по давност са вземанията за периода м.05.2018г. – м.09.2018г., вкл. Непогасеното по давност вземане за периода м.10.2018г. – м.04.2020г., вкл. възлиза на сумата от 2220,13 лева, определено от съда на база заключението на вещото лице.

На основание чл.119 ЗЗД следва да се приеме за погасено по давност и акцесорното вземане върху погасената по давност главница, поради което непогасеният размер на акцесорното вземане възлиза на сумата от 364,41 лева, определен от съда на основание чл.162 ГПК.

Видно от представено удостоверение за наследници, първоначалният ответник И. С. е починал на 30.10.2022г. (в хода на производството по делото) и негов единствен наследник е дъщеря му – Е. И. С.), която отговаря за неговите задължения – чл.60, ал.1 ЗН.

От горното следва, че искът за главното вземане следва да се уважи до сумата от 2220,13 лева за периода м.10.2018г. – м.04.2020г., вкл., ведно със законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение (арг. чл.422, ал.1 ГПК) до окончателното плащане и да се отхвърли за разликата до пълния предявен размер и за остатъка от периода. Искът за акцесорното вземане следва да се уважи до сумата от 364,41 лева и да се отхвърли за разликата до пълния предявен размер.

По исквете за цена за услугата дялово разпределение и за обезщетение за забава в размер на законната лихва върху нея:

Клиентът на ТЕ е задължен спрямо ищеца за цената за услугата дялово разпределение - чл.22, ал.1 и чл.36 ОУ, действащи през процесния период. Съгласно клаузата на чл.36 ОУ цената

за услугата дялово разпределение се формира от цената за обслужване на партидата на купувача, включваща изготвяне на изравнителна сметка, както и от цената за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на купувача. Уговорено е още, че редът и начина за заплащане на услугата дялово разпределение се определя от продавача и се обявява по подходящ начина на купувача - чл.36, ал.2 ОУ, действали към процесния период. По делото от страна на ищеца, който носи тежестта да докаже претенцията си, не са ангажирани доказателства относно цената на посочените компоненти, които формират цената на услугата дялово разпределение. При това на основание чл.162 ГПК съдът счита, че възнаграждението за услугата дялово разпределение за процесния период възлиза на претендираната сума.

По делото не се доказва уговорен срок за плащане на възнаграждението за услугата дялово разпределение, доколкото клаузата на чл.36, ал.2 ОУ препраща към правила, определени от ищеца, които не бяха представени по делото. Няма данни (нито твърдения) клиентът на ТЕ да е бил канен да плати сумата за дялово разпределение преди завеждане на делото - арг.чл.84, ал.2 ЗЗД. Поради това не се доказва клиентът на ТЕ да е изпаднал в забава за плащането на цената за дялово разпределение преди завеждане на делото.

От горното следва, че искът за главното вземане следва да се уважи така, както е предявен. Искът за акцесорното вземане следва да се отхвърли изцяло.

По разноските:

Ищецът има право на разноски съразмерно с уважената част от исковите. За настоящото производство при пълен размер на разноските от 406,47 лева (държавна такса, депозит за вещо лице и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в минимален размер от 100 лева съгласно чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.25, ал.1 НЗПП поради невисоката правна и фактическа сложност на делото) на ищеца следва да се присъди сумата от 375,16 лева, а за заповедното производство съразмерно му се следва сумата от 98,27 лева. Ответникът е поискал присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лева, за плащането на което са представени доказателства в заповедното производство. От представения към възражението по чл.414 ГПК договор за правна защита и съдействие е видно, че първоначалният ответник И. С. е платил адвокатско възнаграждение в размер на 600 лева за защита и съдействие както за заповедното, така и за исковото производство. При това от посочения размер на разноските на ответника съразмерно се следват разноски в размер на 46,22 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл.422 ГПК, че Е. И. С., ЕГН *****, съдебен адрес : гр. София, ул. „Г*“ № 1, бл.3, ет.6, ап.24 – адв. С. Х. (конституирана на мястото на починалия в хода на производството И. Д. С.), дължи на “Топлофикация София” ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. “Ястребец” № 23 Б, на основание чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.150, ал.1 ЗЕ и чл.86, ал.1 ЗЗД сумата от 2220,13 лева – цена за доставена топлинна енергия до имот на адрес : гр. София, ж.к. „К***“, бл.*, ет.8, ап.34 за периода м.10.2018г. – м.04.2020г., вкл., ведно със законната лихва от 02.12.2021г. (дата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение) до окончателното плащане, сумата от 364,41 лева - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху последната главница за периода 15.09.2019г. – 27.10.2021г. и сумата от 21,52 лева – възнаграждение за услуга дялово разпределение за периода м.07.2019г. – м.04.2020г., ведно със законната лихва от 02.12.2021г. (дата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение) до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за цена за доставена топлинна енергия за разликата до пълния предявен размер от 2401,56 лева и за периода м.05.2018г. – м.09.2018г., вкл., иска за обезщетение за забава в размер на законната лихва върху цена за доставена топлинна енергия за разликата до пълния предявен размер от 396,65 лева и изцяло иска за сумата от 3,83 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху възнаграждение за услуга дялово разпределение за период на забавата 31.08.2019г. – 27.10.2021г.

ОСЪЖДА Е. И. С., ЕГН *****, съдебен адрес : гр. София, ул. „Г*“ № 1, бл.3, ет.6, ап.24 – адв. С. Х., да плати на “Топлофикация София” ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. “Ястребец” № 23 Б, на основание чл.78, ал.1 ГПК сумата от 375,16 лева – разноси за настоящото производство и сумата от 98,27 лева - разноси за заповедното производство.

ОСЪЖДА “Топлофикация София” ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. “Ястребец” № 23 Б да плати на Е. И. С., ЕГН *****, съдебен адрес : гр. София, ул. „Г*“ № 1, бл.3, ет.6, ап.24 – адв. С. Х. (конституирана на мястото на починалия в хода на производството И. Д. С.), на основание чл.78, ал.3 ГПК сумата от 46,22 лева – разноси.

Присъдените в полза на ищеца суми могат да бъдат внесени по следната банкова сметка : IBAN : BG48SOMB 9130 1011 2533 02, BIC : SOMBBGSF, „Общинска банка” АД, ФЦ „Красно село”.

Решението е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ищеца - „ПМУ Инженеринг“ ООД, ЕИК 201399064, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Бесарабия“ № 21Б, вх. А, ет. 5, ап. 14.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____